

นายปกรณ์ คุณสาระ : อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ (POWERS , DUTIES AND LIABILITIES OF THE PLANNER) อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุรธา วัฒนชะวีระกุล, อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม : อาจารย์สุรศักดิ์ วาจาสิทธิ์

255 หน้า. ISBN 974-17-9865-2

การฟื้นฟูกิจการเป็นมาตรการแก้ไขปัญหาด้านการเงินที่ถูกพัฒนาขึ้นมาจากกระบวนการนอกศาลซึ่งถูกนำมาใช้ในฐานะกระบวนการทางศาลที่มีกฎหมายรองรับ โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการรักษากิจการให้กลับมามีความสามารถในการทำกำไรและการบริหารโดยไม่ต้องล้มละลายหรือชำระบัญชีอันเป็นการรักษามูลค่าของกิจการที่ยังคงดำเนินการต่อไปอันจะก่อให้เกิดประโยชน์แก่ลูกหนี้ เจ้าหนี้ ผู้มีส่วนได้เสีย และระบบเศรษฐกิจโดยรวม ในการที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวนั้นขั้นตอนที่มีความสำคัญมากที่สุดประการหนึ่งคือ กระบวนการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการและการจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ โดยกฎหมายได้กำหนดให้ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบในเรื่องดังกล่าวเป็นการเฉพาะ และยังได้กำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับกรณีต่างๆเพื่อสนับสนุนการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการให้บรรลุวัตถุประสงค์ของกฎหมาย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดและโครงสร้างของกฎหมายที่เกี่ยวกับอำนาจ หน้าที่และความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการและบทบัญญัติในส่วนอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ โดยศึกษาบทบัญญัติของกฎหมายฟื้นฟูกิจการของต่างประเทศในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการหรือผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ เปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 ซึ่งจากการศึกษาหลักเกณฑ์เกี่ยวกับอำนาจ หน้าที่ และความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการและบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องพบว่ากฎหมายฟื้นฟูกิจการของไทยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการยังไม่เอื้ออำนวยต่อการฟื้นฟูกิจการและยังก่อให้เกิดปัญหาทางกฎหมายที่ส่งผลในทางปฏิบัติแก่คดีฟื้นฟูกิจการในหลายประการ โดยเฉพาะบทบัญญัติในเรื่องคุณสมบัติของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ หลักเกณฑ์การแต่งตั้งผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ สถานะและหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ สถานะของหนี้ที่ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการก่อขึ้น ค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ การพ้นจากตำแหน่งของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการและความรับผิดชอบของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ไม่สามารถแก้ไขได้โดยการตีความกฎหมาย

ดังนั้นวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงเสนอแนวทางในการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยการเสนอแนะแนวทางและการแก้ไขเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติของพระราชบัญญัติล้มละลาย พ.ศ. 2483 และกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้ครอบคลุมหลักการดังต่อไปนี้

1. กำหนดคุณสมบัติของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการในกรณีที่ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการมีสถานะเป็นนิติบุคคลให้มีความชัดเจนและครอบคลุมในกรณีที่เป็นปัญหา
2. กำหนดให้ลูกหนี้เป็นผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการในกรณีลูกหนี้เป็นผู้ร้องขอฟื้นฟูกิจการและแก้ไขมติของเจ้าหนี้ในการเลือกผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการตามมาตรา 90/17 วรรคสอง
3. กำหนดสถานะและมาตรฐานการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการให้มีความชัดเจนและกำหนดหน้าที่ที่จำเป็นอื่นๆ
4. เสนอแนวทางแก้ไขปัญหาลูกหนี้ในกรณีสถานะของหนี้ที่ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการก่อขึ้นตามมาตรา 90/77 วรรคสามในกรณีที่แผนฟื้นฟูกิจการไม่ได้รับความเห็นชอบและลูกหนี้ถูกศาลมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาด
5. กำหนดหลักเกณฑ์การควบคุมตรวจสอบค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการในเรื่องจำนวนและการจ่ายค่าใช้จ่ายของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ
6. กำหนดหลักเกณฑ์การพ้นจากตำแหน่งของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการ
7. กำหนดบทยกเว้นความรับผิดทางแพ่งในกรณีที่ผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย กำหนดสิทธิในการฟ้องคดีแทนลูกหนี้ และกำหนดขอบเขตความรับผิดทางอาญาของผู้ทำแผนฟื้นฟูกิจการให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น

KEYWORD : REORGANIZATION / THE PLANNER

PAKORN KUNSARA : THESIS TITLE. (POWERS , DUTIES AND LIABILITIES OF THE PLANNER.) THESIS ADVISOR : ASSIST.PROF.MURATHA WATTANACHEVAKHUL, THESIS COADVISOR : PROF. SURASAK VAJASIT ; 255 PP.ISBN 974-17-9865-2

Business Reorganization is one method for solving the financial problems of debt-ridden companies. Business Reorganization developed from out-of-court procedures, and has been subsequently recognized by law as one of court proceeding in this country. The major objective of Business Reorganization is to maintain the profitability and value of an indebted business for going concern value while avoiding bankruptcy or liquidation. Business Reorganization is beneficial to debtors, creditors, interested parties, and the global economy. In order to achieve the objectives mentioned above, the most significant step is to prepare the reorganization plan and to manage the business and the assets of the debtors. Under the law, it is planners' duty and responsibility to handle these matters. To assist planners, there are provisions that support planners allowing him to achieve the objectives of the laws.

The purpose of this thesis is to study the structure and rationale of business reorganization laws, especially the powers, duties and liabilities of business reorganization planners, and other provisions concerning planners, in comparison to Thailand's Bankruptcy Act B.E. 2483 (A.D. 1940). The main finding of this thesis, unfortunately, is that the Thai Bankruptcy Act empowers and establishes responsibilities for planners in a manner not convenient to business reorganization. This generates legal problems that affect business reorganization lawsuits in many aspects, namely the qualification of planners, the rules regarding the appointment of planners, the status and duties of planners, the obligations incurred by planners, the expenses of planners, the removal of planners from their position, and the accountability of planners. The foregoing problems can not be solved by interpretation of the law.

As a result of the foregoing problems, this thesis proposes suggestions and guidelines to amend Bankruptcy Act B.E. 2483 (A.D. 1940) and other relevant laws in order to cover for the following topics:

1. Specify the qualifications of planners, especially planners who are juristic persons, precisely and thoroughly.
2. Appoint debtors as planners in cases where the debtor files the business reorganization petition, and amend the resolution of the creditors on election of planners in accordance with Section 90/17, second paragraph.
3. Clearly establish the legal status and the standard of duties of planners including other necessary duties.
4. Establish the rules regarding the status and treatment of debts incurred by planners in cases where business reorganization is not approved, and the courts order the debtors to be under absolute receivership.
5. Establish rules to audit the expenses and expenditures of planners including the payment of such expenses by planners.
6. Establish rules for the removal of planners from their positions.
7. Clearly establish the immunity of planners from civil liability in those cases where planners perform his duties according to the law, establish the right to file claims on behalf of the debtors, and precisely specify the responsibilities and limitations for criminal actions of planners.